

Foster(antals)- reduktion – hvad er det egentlig, vi diskuterer?

Rapport:
**Kina henretter
fanger
for at høste
deres organer**

Jérôme Lejeune

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk græsrodsbevægelse, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedyprisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi. I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstætteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 37. årgang nr. 3

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.

Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
blad ekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Håb

Det er ikke for meget sagt, at resultatet af det amerikanske præsidentvalg kom som en overraskelse både i USA og i vor del af verden.

Hvordan det kunne gå til, at så godt som alle kommentatorer og alle meningsmålinger tog så markant fejl i deres forudsigelser af valgets resultat, er der allerede talt og skrevet meget om. Den hyppigst nævnte årsag og sikkert også den mest tungtvejende er, at man i den grad undervurderede utilfredsheden blandt de mindre privilegerede og store dele af middelklassen og i lige så høj grad undervurderede Donald Trumps evne til at mobilisere netop denne del af vælgerkorpset.

Men hertil kommer endnu en vigtig årsag – som til gengæld traditionen tro er blevet fortiet af medierne – nemlig, at de fleste pro-life-organisationer i valgkampens sidste fase engagerede sig aktivt i debatten på Trumps side for at undgå det værst tænkelige scenarie.

Det skete, efter at Donald Trump – noget sent, skal det siges – havde meldt klart ud om sit ståsted i abortspørgsmålet. Ikke mindst har han lovet at udnævne dommere til Højesteret, som er kritiske over for *Roe v. Wade*, den famøse dom, som i 1973 beredte vejen for fri abort i USA. Det kan få afgørende betydning i den nærmeste fremtid, fordi der for tiden er tre såkaldt liberale dommere, som inden for de næste par år vil træde tilbage på grund af alder og dermed for første gang nogen sinde gøre det muligt at skabe et flertal for at omstøde *Roe v. Wade*.

Var Hillary Clinton blevet valgt, ville det stik modsatte været tilfældet, hvortil kommer, at hun også ville have underkendt den lovgivning, der i årenes løb er blevet vedtaget i de enkelte stater med henblik på at begrænse antallet af aborter. Hillary Clintons erklærede mål var at rydde enhver hindring af vejen for den fri abort – i samtlige måneder af graviditeten helt frem til fødselsøjeblikket.

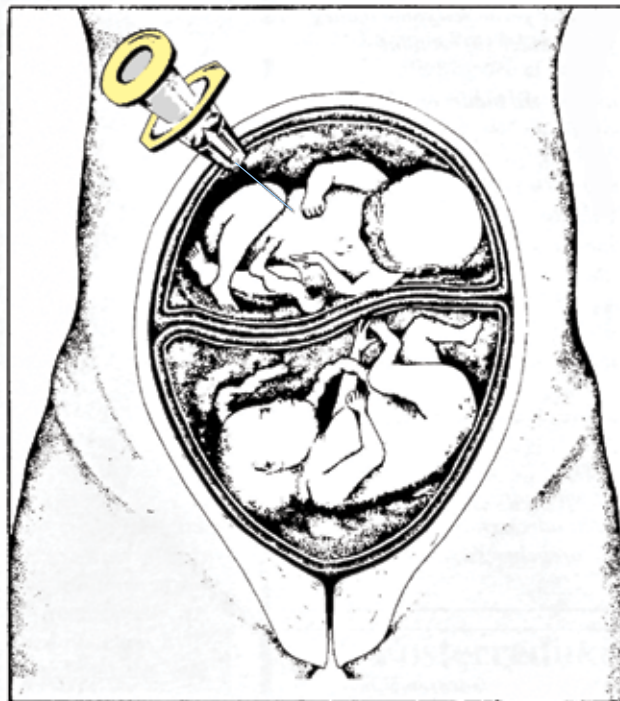
Trump har endvidere lovet at indstille den offentlige støtte til abortindustrien, først og fremmest til Planned Parenthood. Til den ende vil det være nødvendigt at slette alle de bestemmelser i Obamas sundhedsreform, som indtil nu har gjort det muligt at kanalisere offentlige midler til organisationen, hvis det republikanske flertal i Kongressen da ikke, som det allerede nu antydes, insisterer på helt at afskaffe Obamacare.

Også FN's Befolkningsfond (UNFPA), som i årtier har samarbejdet med regimet i Kina om at implementere et-barns-politikken, vil miste sit tilskud. Endvidere forventes det, at den såkaldte Mexico City-politik, som forbyder amerikanske organisationer at foretage eller promovere abort i andre lande, nu vil blive lovfæstet.

Alt i alt et knusende slag mod abortindustrien, som, forudsat at løfterne indfries, tænder et håb om en lysere og tryggere fremtid. Ikke blot i USA, men også i den 3. verdens lande, som ikke i tilnærmelsesvis samme omfang vil være under pres fra den vestlige verdens side for at rette ind efter dens såkaldte værdier.

Torben Riis

Foster(antals)reduktion – hvad er det egentlig, vi diskuterer? eller: Hvad skal vi med Det Ethiske Råd?

Det Ethiske Råd har udsendt en "udtalelse om fosterantalsreduktion", der er netop så uklar i mælet, som politikerne kunne ønske sig.

sin udtalelse gør Rådet indledningsvis opmærksom på, at man i stedet for den gængse betegnelse "fosterreduktion" har valgt at bruge betegnelsen "fosterantalsreduktion", som man finder mere dækkende.

Hermed har man unægtelig garderet sig mod enhver misforståelse i retning af, at indgrebet skulle dreje sig om en slanketur for ufødte børn. Men når man nu alligevel var på udkig efter en gløse, der helt præcist kan anskueliggøre, hvad "reduktionen" går ud på, hvorfor så ikke tage tyren ved hornene og slet og ret kalde det "selektivt fosterdrab" eller "likvidering af uønskede fostre"?

For – som man kan se på næste side i boksen med citater fra Rådets udtalelse – består indgrebet i "at sprøjte saltvand ind i hjertet på de fostre, man ikke ønsker at bevare".

Bemærk i øvrigt den diskrete sprogbrug i den sidste bisætning, hvor der for tydelighedens skyld i stedet kunne have stået: ... man ønsker at skaffe sig af med.

For det er det, sagen drejer sig om, og ikke om noget som helst andet. Men det er derimod ikke det, som Det Ethiske Råd i nævneværdig grad interesserer sig for.

EKSEMPEL FRA NORGE

Grunden til, at Rådet har bragt spørgsmålet på bane igen, er nemlig ikke, at man føler det ringeste ubehag ved, at det danske sundhedssystem tilbyder serviceydelser af denne makabre art, hvor barnet dræbes i moders skød – og bliver der indtil fødslen – men at det p.t. er blevet et diskussionsemne i medierne, om vi skal følge nordmændenes eksempel, som i februar i år besluttede at lade det

være op til kvinden selv at afgøre sit ufødte barns eller sine ufødte børns skæbne: "At Det Ethiske Råd på nuværende tidspunkt har ønsket at udtale sig om fosterantalsreduktion, skyldes blandt andet den debat, forsøget på at afklare den norske retspraksis på området foranledigede i både Norge og Danmark i foråret 2016" (s. 17).

Med andre ord, det, man ønsker at diskutere, er altså ikke det etisk forsvarlige i det, man foretager sig i virkelighedens verden. I stedet lægger man op til en abstrakt, nærmest surrealistisk diskussion, hvor det eneste, man skal tage stilling til, er, om man skal bevare status quo og dermed de forbehold, der gælder i den nuværende lov, eller droppe forbeholdene og indføre det frie forbrugsvalg, som allerede i kraft af abortloven gælder, når det drejer sig om en almindelig graviditet inden for de første 12 uger.

Svaret på det spørgsmål er ganske enkelt: Vi skal ikke gøre nogen af delene. Vi skal forbyde provokeret abort – uanset tidspunktet, uanset metoden og uanset omstændighederne – af den simple grund, at en provokeret abort er et drab, og at legalisering af drab ikke hører hjemme i et retssamfund.

DET GRADUALISTISKE SYNSPUNKT

Men så enkelt ser det ikke ud i Rådets optik. Ganske vist citerer man for en ordens skyld § 1 i Lov om Det Ethiske Råd, hvor der står: *Respekten for menneskets integritet og værdighed omfatter også det menneskelige livs første faser, herunder befrugtede menneskelige æg og fosteranlæg*, – men straks efter tilføjer man: "Bestemmelsen er fuldt forenelig med den gradualistiske opfattelse, men ud fra denne opfattelse skal den omtalte respekt tillægges stigende betydning gennem graviditetsforløbet. En sen fosterantalsreduktion eller provokeret abort er derfor alt andet lige etisk set mere problematisk end en tidlig."

Her må det for det første være tilladt at spørge, om det er normal praksis, at en offentligt finansieret institution tiltager sig retten til frit at fortolke de retningslinjer, andre (i dette tilfælde Folketinget) har vedtaget for dens virke.

Dernæst kunne det være interessant at høre, hvordan Rådet er nået frem til den konklusion, at et frit i luften svævende synspunkt som det gradualistiske bør have det sidste ord i denne sammenhæng. Det fremgår nemlig ikke af lovtæksten, hvor der står "Respekten" og ikke et ord om forskellige grader af respekt.

Læs også side 8: Er et foster et menneske?

Lige så interessant kunne det være at høre, om man på Det Ethiske Råds

sekretariat kan rekvirere en oversigt over de forskellige grader af respekt fra undfangelse til fødsel. Altså noget i retning af: uge 12: 15%, uge 14: 20%, uge 16: 25% osv.

Og endelig kunne det i den forbindelse være spændende at få et indblik i, hvordan gradualitetsprincippet konkret er blevet inddraget i Rådets arbejde. Er der mon eksempler på, at Rådet i en given sammenhæng har vurderet, at hensynet til det ufødte liv bør veje tungere end andre hensyn?

ER DER FORSKEL PÅ ABORTER?

Men tilbage til diskussionen mellem Rådets medlemmer, hvor kerne-spørgsmålet ifølge udtalelsen skulle være "om provokeret abort og fosterantalsreduktion etisk set bør betragtes som ligestillede og derfor også bør foregå under de samme lovgivningsmæssige rammer." Kort sagt: Er en abort en abort i alle tilfælde?

Ud fra en nøgtern betragtning, hvor vægten lægges på selve handlingen, kan svaret kun være ja. Men hvis man af den ene eller den anden grund foretrækker at lægge vægten et andet sted, f.eks på den gravide kvindes *bevæggrunde* for at vælge liv eller død for sit ufødte barn, giver svaret sig ikke længere af sig selv. Så bevæger man sig ind i et område, hvor Rådets medlemmer typisk føler sig bedre tilpas, et område, hvor man kan veje for og imod forskellige hensyn og i princippet fortsætte diskussionen i det uendelige.

F.eks argumenterer de 9 rådsmedlemmer, som ønsker at bevare status quo, med at moderskabet som sådan er ønsket i forbindelse med en fosterantalsreduktion, mens det modsatte er tilfældet ved en almindelig abort. Det gør de angiveligt, fordi de mener, at man ved at droppe forbeholdene risikerer at komme ind på ind på en

Fra Det Ethiske Råds udtalelse:

Ved flerfoldsgraviditet kan det lade sig gøre at nedbringe antallet af levende fostre ved at sprøjte saltvand ind i hjertet på de fostre, man ikke ønsker at bevare.

***

I Danmark kan en gravid kvinde ikke selv træffe beslutning om fosterantalsreduktion inden udløbet af abortgrænsen i 12. graviditetsuge. Det er kun tilladt at få foretaget fosterantalsreduktion under bestemte betingelser, blandt andet hvis reduktionen vil medføre en væsentlig formindskelse af risikoen for at forringe kvindens helbred eller fostrenes sundhed og levedygtighed. Med disse begrundelser er det tilladt at reducere antallet af fostre til to, men under normale omstændigheder ikke til ét.

***

Bestemmelserne er formuleret på følgende måde i sundhedsloven:

§ 95. En kvinde, der er gravid med flere fostre, kan uden særlig tilladelse få reduceret antallet af fostre, hvis indgrebet kan foretages inden udløbet af 12. svangerskabsuge og væsentligt formindsker en risiko for, at kvinden spontant vil abortere alle fostre, at et eller flere fostre som følge af for tidlig fødsel ikke vil være levedygtige eller få alvorlig legemlig eller sjælelig lidelse, at der vil opstå fare for kvindens liv, eller at kvindens legemlige eller sjælelige helbred vil blive væsentligt forringet.

etisk glidebane, hvor udviklingen ikke længere vil kunne kontrolleres. Det er en bekymring, som deles af den tidligere formand for Rådet, overlæge Ole Hartling, som til Kristeligt Dagblad den 21. oktober i år blandt andet sagde: Norge har tolket abortloven som en slags etisk carte blanche til at man kan gøre, hvad man vil med ufødt liv ... Det kan skabe en form for tingsligning af menneskeliv. Gennem fertilitetsbehandlingen får man en livets gave, men her vil man så selv bestemme, hvor meget af den, man vil have. Det er en problematisk individualisering."

Det lyder unægtelig smukt og sympatisk, men hverken de bekymrede rådsmedlemmer eller Ole Hartling synes at have forstået, at vi for længst har taget hele turen ned ad den etiske glidebane, og at tingslignelsen af det ufødte barn har været en fuldbyrdet kendsgerning i årtier, efter at man indførte fri abort og blåstemplede IVF-behandling. Hermed er vi sunket ned i et moralrelativistisk morads, hvor det ufødte barn reelt er uden retsbeskyttelse under hele graviditeten. Først ved fødslen bliver det i lovens øjne til et "juridisk subjekt".

De ser øjensynlig heller ikke, at man ved at flytte fokus fra selve drabet (som man stiltiende accepterer) og dermed føre diskussionen over i en slags motivanalyse, hvor kvindens holdning til moderskabet bliver det afgørende kriterium, netop medvirker til at cementere den konsekvensetik – måske bedre kendt under navnet situationsetik – som her i landet hvert år koster omkring 15.000 ufødte børn livet.

Deres stillingtagen er utvivlsomt affødt af et ønske om at begrænse antallet af "reduktioner". Men det bliver ikke nødvendigvis resultatet. Hvad dette angår, bør man lytte til professor Jakob Ingerslev, som støtter de resterende 8 rådsmedlemmers synspunkt, at en abort er en abort og derfor ligesom i Norge bør sortere under abortloven. Han peger i udta-

lelsen på det forhold, at den gældende lov ikke umiddelbart giver kvinden adgang til at få fjernet det ene af to fostre, kun det ene af tre eller to af fire – og konkluderer "Som jeg ser det, er der ingen etisk forskel på de to indgreb. Hvis kvinden alligevel kan få fjernet to fostre, hvorfor så ikke give hende lov til at beholde ét? ... Her kan man vende dilemmaet på hovedet: Fosterreduktion kan i visse tilfælde redde et foster".

OG HVAD KAN VI SÅ LÆRE AF DET?

Diskussionen i Det Etske Råd endte altså som så mange gange før med en fifty-fifty afgørelse. Det kan man beklage ud fra den betragtning, at der hermed ikke ligger en klar stillingtagen fra Rådets side, som Folketinget kan lægge til grund for en eventuel senere beslutning.

Men i denne sammenhæng spiller det en underordnet rolle, fordi et ja eller nej til de valgmuligheder, Rådet har lagt frem, ikke under nogen omstændigheder kommer til at gøre en nævneværdig forskel. Ud over at man kan bruge Rådets udtalelse til at få repeteret nogle facts om selve indgrebet og den dertil hørende lovgivning, kan man egentlig ikke bruge den til noget.

Og dog. Det kommer an på, hvem man er. Politikerne kan nemlig i dette som i andre tilfælde bruge Rådets udtalelser til at legitimere den løsning, de alligevel på forhånd har besluttet sig for.

Når politikerne lejlighedsvis skal tage stilling til såkaldt "følsomme" problemstillinger, har de brug for en slags rygdækning, som tillader dem at fraskrive sig et personligt ansvar for deres beslutninger. Rådets udtalelser fungerer i denne sammenhæng som en legitimering af snart sagt hvad som helst, fordi der altid vil være mindst to, ofte tre synspunkter at vælge imellem. På det grundlag kan den enkelte politiker indigneret tilbagevise enhver kritik for at have truffet uovervejede, endsige uetiske beslutninger med et: "Vi har jo haft det oppe i Det Etske Råd".

Tanken med at sammensætte Det Etske Råd af folk med forskellig baggrund, men ikke nødvendigvis med en specifik ekspertise inden for de områder, man beskæftiger sig med, peger i samme retning. Det drejer sig dels om at give det udseende af, at Rådets anbefalinger er repræsentative for, hvad brede kredse i befolkningen mener, dels at skabe en illusion om, at Rådet er vælgernes garanti for etisk "korrekte" beslutninger.

Men helt afgørende i denne sammenhæng er det som allerede antydtes, at Rådet ved at bekende sig til "den gradualistiske opfattelse" (som på et både filosofisk og biologisk uholdbart grundlag legitimerer drabet) har kastet sig i armene på en situationsetik, der som udgangspunkt hævder, at der aldrig er nogen "facitliste", ikke nogen endelige svar på noget – sådan som det også til hudløshed gentages i det politiske miljø.

Men hvis det er sandt, hvis etikken reelt er blevet afløst af politik, giver det så nogen mening at have et Etsk Råd?

Johannes Sløk skrev i 1993 en bog med titlen "Moralen, der blev væk", hvor han argumenterer for, at moralen mister sit grundlag med bortfaldet af den kristne enhedskultur i tiden omkring renæssancen. Herefter giver det ikke længere mening at spørge, hvad der er godt og ondt, rigtigt eller forkert. Vi kan kun tale om, hvad det er klogt eller mindre klogt at gøre.

Så hvorfor ikke nedlægge Det Etske Råd, som i virkeligheden ikke har andet at byde på end politiske her-og-nu-anbefalinger?

Det kunne i bedste fald føre til, at politikerne selv skulle stå til regnskab for de beslutninger, de træffer. Det kunne også føre til en styrkelse af det repræsentative demokrati, hvis alle vi, som vælger politikerne, blev mere tilbøjelige til at afkræve dem svar på deres holdninger til grundlæggende etiske spørgsmål.

”Drengen uden hjerne” lever og har det godt

Lægerne gav ham så godt som ingen chancer for at overleve og tilrådede abort. Men hans forældre sagde nej og gav ham chancen.

Det amerikanske ægtepar Shelly og Rob Wall fik i 2012 besked fra lægerne om, at deres ufødte dreng, Noah, var ramt af forskellige alvorlige helbredsproblemer såsom spina bifida (rygmarvsbrok), diverse kromosomfejl og hydrocephalus (vand i hovedet). Moderen var på det tidspunkt 3 måneder henne.

Lægerne fortalte, at Noah kun havde udviklet 2 pct. af sin hjernemasse og sandsynligvis ville dø under eller umiddelbart efter fødslen. På den baggrund anbefalede de forældrene at vælge abort.

Det nægtede de.

I en britisk dokumentarfilm om Noah ”Drengen uden hjerne”, der siden er lavet, fortæller Rob Wall: ”Fem gange tilbød man os abort, men det var et valg, vi aldrig kunne træffe. Vi ønskede, at Noah skulle have chancen for at leve.”

Lægerne havde ikke ladet megen tvivl tilbage om, at Noah ville dø i forbindelse med fødslen, så forældrene havde forinden truffet forberedelser til en begravelse. Så meget desto større var deres glæde, da Noah den

6. marts 2012 blev født og straks viste livstegn ved at give et skrig fra sig.

Noah var lam fra brystet og nedefter, men det eneste, der betød noget for forældrene, var, at han var i live.

I den følgende tid gennemgik Noah en rygoperation og fik også et dræn anbragt i hovedet for at få fjernet den overskydende væske, som pressede mod hjernen. Efterfølgende blev han sendt hjem, men måtte ved flere lejligheder genindlægges for at blive behandlet for diverse komplikationer.

Men Noah ikke blot overlevede. Han fortsatte med at forbløffe lægerne. For ganske vist er han afhængig af en kørestol og et par benskiner for at kunne komme omkring, men han synger og taler og smiler, og sidst men ikke mindst: hans hjerne har udviklet sig mere og mere.

”At få at vide, at hans hjerne nærmer sig det normale, er helt ubeskriveligt,” siger hans mor i dokumentaren. ”Rob og jeg brød sammen i gråd, da vi hørte det. Det var helt uvirkeligt. Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Lægerne på hospitalet stod med tårer i øjnene, og hver gang vi møder dem,

ryster de på hovedet. De kan simpelthen ikke forstå det.”

Noahs fremtid er endnu usikker. Hans forældre er klar over, at han skal igennem flere operationer, men de er taknemmelige for hver eneste dag, de har sammen med ham.

Scanninger af hans hjerne bliver i dag brugt af forskere, som på den måde håber at kunne udvikle bedre behandlingsmetoder til gavn for andre børn i samme situation. Men alt dette blev kun muligt, fordi Noahs forældre valgte at give livet en chance.

Er et foster et menneske?

Vi har hørt det i årtier, og vi hører det stadigvæk: Det er ikke noget barn endnu. Det bliver først til et menneske senere...

Faktisk er det forbløffende, at mennesker, som betragter sig selv som "moderne" og "oplyste", stædigt fremturer med påstande, som savner ethvert videnskabeligt grundlag.

Det hænger formentlig sammen med, at vi – som Freud påviste – er tilbøjelige til at fortrænge kendsgerninger, som foruroliger os. Vi ser det, vi gerne vil se, og lukker øjnene for det, vi ikke vil se.

Men i disse spalter bliver vi ikke trætte af at gentage, hvordan det faktisk forholder sig, og hvad det helt præcist er, der sker, når et ufødt barn bliver fravalgt af forældrene – og af samfundet.

Her har vi samlet de vigtigste beviser for, at det ufødt barn helt fra befrugtningøjeblikket er et menneske og ikke noget som helst andet:

1. Ufødte børn har deres helt eget DNA

I lærebogen *Langmans embryologi*¹ konstateres det indledningsvis, at "individets udvikling begynder ved befrugtningen, hvor den mandlige gamet (køns-celle), **spermatozoen (sædcellen)**, og den kvindelige, **oocytten (ægcellen)** forenes i anlægget til en ny organisme, **zygoten**.

Det er endvidere en kendsgerning, som man kan finde i enhver lærebog om biologi, at det nye individ med sig på sin rejse gennem livet får 23 kromosomer fra moderen og 23 fra faderen. Det vil sige, at alle arvelige anlæg er til stede fra begyndelsen. Alle ydre og indre egenskaber bestemmes i befrugtningøjeblikket, og der vil aldrig igen opstå et individ med præcis de samme egenskaber.

2. Barnet er et selvstændigt individ og ikke en del af moderens krop

Moderens og barnets vævstyper er altid forskellige. Endnu et bevis har vi i forbindelse med implantationen, dvs. det øjeblik, hvor det befrugtede æg sætter sig fast på livmoderen. Her producerer det et sekret, som svækker moderens immunsystem og dermed forhindrer, at det bliver afstødt, ligesom det ville ske ved organtransplantationer, hvis ikke lægerne greb ind.

¹ embryologi: læren om fostre og fosterudvikling.

Bogen dækker pensum i faget embryologi på medicinstudiet ved alle tre universiteter i Danmark.

Moderens immunsystem registrerer altså korrekt det indtrængende æg som det, det er, nemlig et fremmed-legeme.

3. Udviklingen af barnets organer starter tidligt

Omkring 8. uge er alle organer anlagt. Herefter skal de blot vokse for at finde deres endelige form. Men allerede 4 uger efter befrugtningen, kan man se anlæg til ryghvirvler, og hjertet pumper blod til lever og hovedpulsåre. I 5. uge er nyrerne anlagt, og man begynder at kunne skelne barnets ansigtstræk.

4. Den sidste tid inden 12 ugersgrænsen

Barnet reagerer på berøringer og lyde. Det bevæger sig i livmoderen, bøjer knæene og støder fra mod væggen. Det kan faktisk slå rigtige kolbøtter.

5. Sene aborter

Og lad os så ikke glemme, at der også foretages sene aborter her i landet – helt frem til til 24. uge.

På dette stadium kan man på en ultralydsscanning se, at barnet er begyndt at sutte på tommelfingeren. Barnets krop, arme og ben, skelet og indre organer er allerede færdigudviklet.

Den seneste forskning har sandsynliggjort, at barnet i 20. graviditetsuge og måske endnu før er i stand til at føle smerte og det endda langt mere intenst end voksne. Det skrev vi om i RFM nyt nr. 1 i år på side 9.

Konklusion

Endelig kan man jo blot bruge sin sunde fornuft og spørge: Hvis barnet er en del af moderens krop, betyder det så, at en abort er en slags amputation, hvor moderen mister en legemsdel? Eller: Hvis barnet ikke er et menneske før fødslen, hvad er det så? En hidtil ukendt dyreart, måske? Men som vi så ofte har måttet konstatere: kendsgerninger og sund fornuft synes ikke at bide på vore ærede modparter i abortdebatten.

Rapport: Kina henretter fanger for at høste deres organer

De kinesiske myndigheder har i årtier i al hemmelighed arresteret og henrettet tusindvis af mennesker fra forskellige etniske og religiøse minoriteter, tibetanere, uyghurer, muslimer, kristne og ikke mindst tilhængere af Falun Gong-bevægelsen, for at kunne høste og sælge deres organer.

Det fremgår af en rapport udarbejdet af de to internationalt anerkendte menneskerettighedsadvokater, David Kilgour og David Matas, begge canadere, i samarbejde med den amerikanske forfatter og journalist Ethan Gutmann (*se mere om dem på næste side*).

Kina benægtede i mange år, at man høstede organer fra personer, som ikke havde givet deres samtykke, men i 2005 indrømmede man, at det var tilfældet og lovede ved samme lejlighed at ændre praksis.

Det kom bare aldrig til at ske, fastslår rapporten.

Forfatterne bygger deres konklusioner dels på vidnesbyrd fra kinesere, som har haft held til at slippe ud af landet med livet i behold, men nok så meget på et nærstudium af officielle kinesiske statistikker.

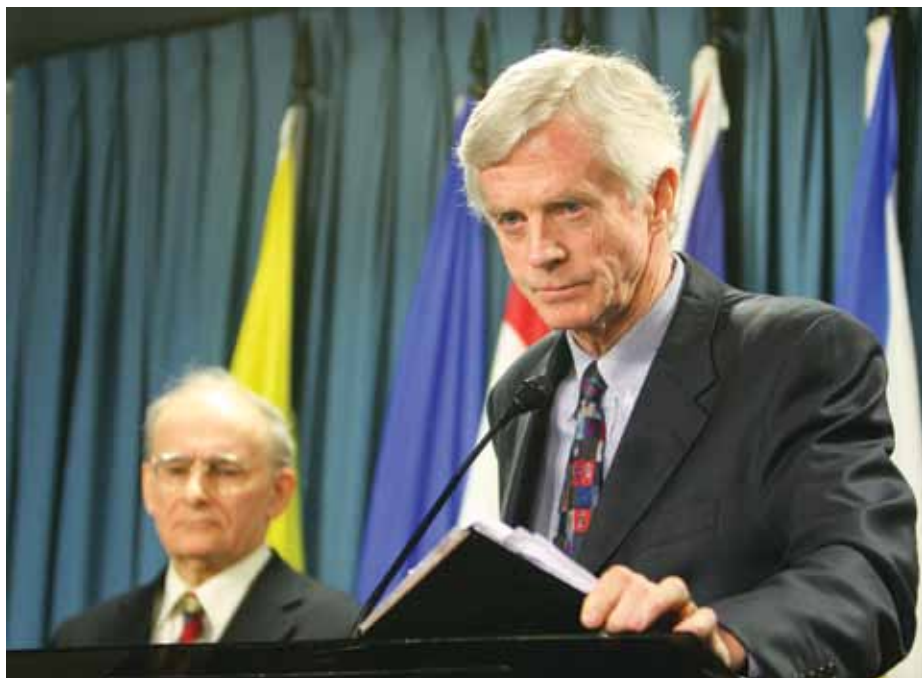
Sammenligner man det antal personer – 10.000 – som ifølge regeringen skulle have meldt sig frivilligt til at afgive organer, med det antal organtransplantationer, som hospitalerne indberetter til myndighederne hvert år, viser selv et beskedent udpluk af disse indberetninger, at det drejer sig om helt andre tal. Formodentlig, anslår forfatterne, et sted mellem 60.000 og 100.000 om året.

Men hvordan kan så mange mennesker modtage organer, hvis der kun er max. 10.000 til rådighed?

Forklaringen er ifølge rapporten, at Kina i al hemmelighed henretter såkaldte dissidenter, altså modstandere af det kommunistiske regime, for at kunne høste deres organer.

Ethan Gutmann er journalist og forfatter med speciale i menneskerettigheder. Han har på grundlag af sin personlige efterforskning af kinesiske forhold afgivet vidnesbyrd for den amerikanske Kongres, Europa-Parlamentet og FN. Han er forfatter til flere prisbelønnede bøger om Kina. Senest har han udgivet "The Slaughter – Mass Killings, "Organ Harvesting and China's Secret Solution to Its Dissident Problem" (2014).

David Kilgour (t.h.) og David Matas (t.v.) fremlægger rapporten.

David Kilgour er advokat, tidligere minister og mangeårigt medlem af det canadiske parlament. Han er forfatter til en lang række artikler og bøger og har modtaget adskillige internationale priser for sin indsats for menneskerettighederne over hele verden.

David Matas er advokat og adjungeret professor i indvandrer- og flygtningespørgsmål ved det juridiske fakultet ved universitetet i Manitoba i Canada. Han har et omfattende juridisk forfatterskab bag sig og har beklædt en lang række poster i internationale organisationer, bl.a. som canadisk delegeret ved FN i forbindelse med oprettelsen af den internationale krigsforbryderdomstol og har ligeledes modtaget en række internationale priser.

Begge forfattere til rapporten var i 2010 indstillet til at modtage Nobels Fredspris.

Ifølge rapporten er det gået særligt hårdt ud over Falun Gong. Bevægelsen blev forbudt i 1999, og siden da er dens tilhængere blevet forfulgt, tortureret og dræbt af de kinesiske myndigheder. De er blevet spærret inde i såkaldt "sorte fængsler", dvs. arbejdslejre oprettet af regeringen, hvor man frihedsberøver dissidenter uden nogen form for rettergang.

Her har man høstet deres organer – i visse tilfælde efter først at have henrettet dem, men også i levende live – for at kunne tilfredsstille den stigende efterspørgsel på det internationale organmarked.

Der er tale om et marked, som tiltrækker folk fra mange forskellige lande. Dette på trods af, at det i de fleste tilfælde er forbundet med alvorlige krænkelser af menneskerettighederne at købe "varen", og på trods af, at lægerne fraråder det, fordi man ikke har sikkerhed for, at organerne er screenet for sygdomme.

Dertil kommer, at det er et marked forbeholdt de velhavende. Blot et enkelt eksempel: amerikaneren Eric De Leon, som var ramt af leverkræft, havde ikke lyst til at vente, til det blev hans tur til at modtage et organ. Derfor besluttede han at springe

ventelisten over og flyve til Kina, hvor han straks blev opereret. Pris 110.000 dollars.

Selv om mængden af beviser for, at det officielle Kina systematisk høster organer fra forsvarsløse mennesker, er konstant voksende, afviser det kinesiske udenrigsministerium alle beskyldninger og fastholder, at det er en praksis, man har forladt for år tilbage.

Men den påstand vil ikke kunne bekræftes, siger forfatterne, så længe Kina nægter at oplyse, hvor mange indsatte i fængslerne, der bliver henrettet hvert år.

Flere undersøgelser bekræfter risikoen for psykiske skader efter abort

En nyligt publiceret undersøgelse, som bygger på officielle amerikanske sundhedsstatistikker, viser, at kvinder, som har fået foretaget en abort, har en klart forhøjet risiko for efterfølgende at pådrage sig psykiske lidelser.

Undersøgelsen omfatter over 8.000 kvinder over en periode på 13 år. Konklusionen var, at man efter at have korrigeret for demografiske forskelle og andre faktorer kunne påvise, at en abort forøger en kvindes risiko for psykiske lidelser med 45 pct., mens risikoen kun forøges med 24 pct. ved spontane (ufrivillige) aborter og ikke i nævneværdigt omfang er til stede i forbindelse med fødsler.

Disse resultater stemmer ganske godt overens med tidligere undersøgel-

ser, f.eks. en såkaldt meta-analyse fra 2011, hvor man har slået resultaterne fra 22 undersøgelser sammen. Analysen, som blev offentliggjort af *Britain's Royal College of Psychiatrists*, viste, at kvinder, der havde fået abort, havde en 81 pct. forhøjet risiko for psykiske problemer, som især ytrede sig som selvmordstanker og stofmisbrug. De 22 undersøgelser var foretaget i perioden 1995-2009 og omfattede tilsammen data fra 877.181 kvinder fra seks lande.

Det skal tilføjes, at lederen af det forskningsteam, der stod for undersøgelsen, professor David Fergusson, har betegnet sig selv som "pro choice ateist."

Endnu en undersøgelse modsiger den ofte gentagne påstand om, at

aborter er mindre skadelige for kvinders helbred end fødsler. Det drejer sig om en undersøgelse baseret på data fra en halv million danske kvinder over en 30 års periode, som viser, at abortramte kvinder har en væsentligt højere dødelighed inden for de første 10 år efter aborten, end kvinder, der har gennemført graviditeten.

Undersøgelsen, som er den første af sin art, har været offentliggjort i det internationale lægetidsskrift *The Medical Science Monitor*.

En undersøgelse foretaget i 2004 på grundlag af data fra de finske sundhedsmyndigheder viser ligeledes en forhøjet selvmordsrate for kvinder, der har fået abort.

Europa: befolkningen vokser, fertiliteten falder

De seneste tal fra Eurostat bekræfter, at Europas befolkninger fortsat vokser, men vel at mærke kun på grund af den massive indvandring.

Den samlede befolkningstilvækst var således 1,8 mio. i 2015, således at der pr. 1. januar 2016 var 510,1 mio. indbyggere i de 28 EU-lande.

Stigninger og fald i befolkningstallet fordeler sig, som man kunne forvente, ujævnt mellem medlemslandene. Befolkningstallet steg således i 17 medlemslande og faldt i 11 lande. Ikke overraskende var stigningen størst i Sverige med omkring 10 personer pr. 1.000 indbyggere. De lande, der oplevede de største fald

var Litauen (-11,3), Letland (-8,7) og Kroatien (-8,2).

Fertilitetsraterne

Men det, man skal lægge mærke til for at få et mere realistisk billede af befolkningsudviklingen, er fertilitetsraterne, altså det antal børn, en kvinde i gennemsnit føder i sin fertile (frugtbare) alder.

Set over en årrække har den samlede fertilitetsrate svinget mellem 1,46 i 2001 og 1,62 i 2010 for så igen at falde til 1,58 i 2014 – men altså hele tiden befundet sig under de 2,1, som skal til for at bevare status quo. Det lykkedes kun for Frankrig i 2014. Helt i bunden finder man Portugal (1,23), Græken-

land (1,3) Cypern (1,31) og Spanien og Polen begge med 1,32. Danmark tegnede sig for 1,69.

Endvidere er det værd at bemærke, at der i 2016 for første gang, siden man begyndte at udarbejde samlede statistikker af denne art i Europa, blev registreret *flere dødsfald end fødsler* – i tørre tal mistede vi således 100.000 indbyggere, som kun indvandringen kompenserede for.

Det lyder måske ikke umiddelbart så voldsomt, men sammenholder man dette med, at Europas befolkninger til stadighed bliver ældre, er der faktisk stof til eftertanke – og bekymring for fremtiden.

RFM's årsmøde 2017 afholdes lørdag den 25. marts kl. 11.00 i biblioteket, Lundby Hovedgade 100. Program for mødet følger i næste nr. og på hjemmesiden.

Bestyrelsen ønsker alle en velsignet jul og et godt nytår!